

OVERDENKING

De Gemeente van de Here Jezus Christus, ...om je over te verwonderen!

Lezen: Handelingen 5

Onze gewoonte is vaak om een afgepast gedeelte uit de Bijbel te lezen. Vaak zoeken we naar de kleinst mogelijke eenheid. Daar is veel voor te zeggen, omdat er bij bestudering nogal eens blijkt dat er in zo'n gedeelte een heleboel ligt besloten. Als Bijbellezer lijkt je zo op een schatgraver.

Toch is het jammer dat we ook niet wat vaker een groter gedeelte uit de Bijbel lezen. Dan komen soms verbanden in beeld die bij het 'opknippen' van hetzelfde gedeelte misschien wel minder snel in beeld komen.

In dit kerkblad wil ik u uitnodigen Handelingen 5 in z'n geheel te lezen. We lezen in Handelingen over het leven van de eerste christelijke gemeente. Daar lezen we hele mooie dingen over, met name waar het gaat over gebed, eenheid en groei. Helaas laat de Bijbel ons ook weten dat het ook in de eerste gemeente niet altijd reilt en zeilt zoals je van de gemeente zou verwachten.

De geschiedenis van Ananias en Saffira is een voorbeeld van een geschiedenis die we met ontzetting lezen, en eigenlijk liever gemist zouden willen hebben. Deze geschiedenis van Ananias en Saffira laat ons zien dat de christelijke gemeente een beoogd werkterrein van de satan is. Eigenlijk gaat het om het hart van iedere christen waarop de satan zijn pijlen richt. Hij heeft het zelfs bij de Here Jezus geprobeerd! Door hun plan van verkoop, met achterhouding van een deel van de opbrengst, wilden Ananias en Saffira zichzelf voor het voetlicht brengen. Hun geloofsvertrouwen is vermengd met wantrouwen. Ze hebben enige reserve, letterlijk en figuurlijk. Hier zie je de satan aan het werk.

"Waarom heeft de satan uw hart vervuld," vraagt Petrus aan Ananias. Later aan Saffira: "Hebt gij het stuk land voor zoveel verkocht?" De satan is 'de vader der leugen'. Gelukkig leerde de Here Jezus ons bidden: "Verlos ons van de boze". We kunnen geen dag zonder dit gebed.

Uitkomst van deze geschiedenis is: *¹¹De hele gemeente en allen die hiervan hoorden, werden door grote schrik bevangen.*

Is dit reclame voor de gemeente? Hoorden we in het vorige hoofdstuk van Handelingen nog van die geweldige inspirerende woorden. Nu slaat ons de schrik om het hart.

Gelukkig lezen we dat na de geschiedenis van Ananias en Saffira de groei van de gemeente doorgaat. De grote vrees die er kwam bij allen die ervan hoorden leidde tot bedachtzaamheid. Mensen durfden zich niet zomaar aan

te sluiten bij de gemeente. De gemeente was naar buiten toe herkenbaar als een eenheid. Opnieuw wordt de eendracht binnen de gemeente genoemd. Eigenlijk wordt de eendracht daarmee benadrukt. De gemeente vormt een eenheid rond de ene Heer. Daarmee is de gemeente geen gesloten systeem. Er gaat zegen uit van de gemeente in de samenleving. We lezen van tekenen en wonderen en gezangen. En de gemeente groeide, omdat er mannen en vrouwen werden toegevoegd. Vanaf het begin heeft de christelijke gemeente te maken met tegenstand. Soms loopt dat uit op daadwerkelijke bedreiging, vervolging of gevangenschap. We lezen ervan in Handelingen. In 2018 melden de organisaties die werkzaam zijn op het terrein van 'vervolgd christendom', helaas nog steeds afschuwelijke overzichten van landen en regimes waar christen-zijn en vervolgingen onlosmakelijk verbonden zijn.

In Handelingen 5 blijkt dat de gevangenneming van de apostelen niet leidt tot het verstommen van de evangelieprediking. De 'woorden des levens' moeten gehoord kunnen worden, verkondigd worden. De hogepriester en zijn partij hadden gedacht de apostelen het zwijgen op te kunnen leggen. Bijna komisch is de beschrijving, dat op het moment dat de Raad toe denkt te zijn aan het verhoor, de apostelen, inmiddels alweer in de tempel het volk leren over de Here Jezus. Onze omstandigheden als christen zijn niet altijd gemakkelijk, vaak minder bedreigend. Hoe dragen wij de 'woorden des levens' uit?

Petrus en de overige apostelen staan voor de Raad. Zij worden herinnerd aan het verbod dat hen was opgelegd. Daarop klinkt: 'Men moet God meer gehoorzamen dan de mensen.' Dit is geen ferme mensentaal. Dit zijn geloofswaarden van gewone mensen, die leven in de kracht van de Heilige Geest.

Daartegenover staat de woede die leden van de Raad al op voorhand tot een doodvonnis brengt. Gamaliël, zelf ook raadslid spreekt de Raad aan. Hij verwijst naar gebeurtenissen uit het verleden. Nadrukkelijk houdt hij hierbij rekening met Gods werk. Mensenwerk gaat voorbij. Gods werk houdt stand, kan door mensen niet vernietigd worden. Eigenlijk klinkt hierin een bemoedigende belofte door. Gods werk overwint alle tegenstand. Gamaliël wordt ons als een wijs man beschreven. Zijn wijsheid bewerkt in de Raad een gunstige beslissing voor de apostelen. Weliswaar worden de apostelen geeseld, en krijgen ze een spreekverbod opgelegd, maar ze worden vrijgelaten. Gamaliëls wijsheid brengt hem niet bij de Here Jezus. Zijn wijze afstandelijke beschouwing houdt hem op afstand van de Heiland. Geloof is een zaak van ons verstand en ons hart. Kijk maar hoe hartgrondig 'onwijs' de apostelen verder gaan.

Ds. M. A. Bos